

[Svend Auken]

Socialdemokratiet fastholder, at der skal være folkeafstemning, inden der eventuelt siges ja fra dansk side, og at der skal være mulighed for, at befolkningen kan sætte sig ind i alle aspekter af de nye traktater. Vi har ydermere foreslået, at der skal holdes en ny folkeafstemning, før Danmark i givet fald kan forpligtes til at deltage i en fælles EF-valuta. Det samme har vi sagt, når det gælder eventuelt militært samarbejde f.eks. i Den Vesteuropæiske Union, og glem ikke, at til den tid, lad os sige om fem år, er Sverige og Østrig forhåbentlig medlemmer af EF, som også udenrigsministeren var inde på, så det vil være i et helt andet EF, vi skal drøfte disse ting, for så har det politiske landskab ændret karakter.

Hvis denne bedømmelse, og der er usikkerhed knyttet til den, af et meget moderat forhandlingsresultat holder stik, og det ved vi tidligst om en lille uges tid, når mødet i Maastricht er overstået, vil det for mig at se blive vanskeligt at piske en nejstemning op på et sagligt grundlag. Der bliver ingen superstat, der bliver ingen sociale forringelser, og befolkningen bliver spurgt igen om fem år om fremtidige spørgsmål vedrørende valuta og militær. Da man sagde nej i 1972 fra en stor del af befolkningens side, sagde man nej til noget reelt, da man sagde nej ved pakkeafstemningen, sagde man nej til noget reelt, men hvis forhandlingsresultatet bliver, som jeg har angivet her – det knytter der sig selvfølgelig usikkerhed til – vil det i givet fald blive nej til et begreb, nej til ord og ikke til realiteterne.

Det er også tilfredsstillende set ud fra vores synspunkt, at der nu bliver flertalsafgørelser på miljøområdet. Socialdemokratiet har hele tiden hævdet, at vi ikke kan ikke sige ja til en ny traktat uden et stærkt miljøafsnit med flertalsafgørelser af de mindstekrav, der skal stilles. I det hele taget er det vel et uacceptabelt perspektiv, hvis Europa går ind i det 21. århundrede uden mulighed for at føre en stærk miljøpolitik. Hvis det ikke lykkes at få dette synspunkt respekteret, bør Danmark selvfølgelig sige nej, men lykkes det at få det med, vil det være et af de allervæsentligste argumenter for at sige ja til nye traktater. Jeg håber naturligvis, at udenrigsministeren vil kunne afkræfte de forlydender, der har været fremme om, at der her i sidste omgang skulle være sket en udvanding af miljøparagraffen i forbindelse med

de foreslåede undtagelser fra princippet om flertalsafgørelser på miljøområdet.

Det var de positive ting.

Af kritiske ting skal jeg fremhæve tre:

For det første synes jeg, at forpligtelsen til at føre en aktiv økonomisk politik mod arbejdsløsheden er for løst formuleret i traktaterne om den såkaldte økonomiske og monetære union. Det er interessant at høre skatteministeren her fremhæve, at vi til fulde kan opfylde alle betingelserne for at være med, og at vi tilhører superligaen og sværvægtterne, og jeg ved ikke, hvilke selvopfundne roseord ministeren anvender i den forbindelse, samtidig med at arbejdsløsheden stadig vokser i vores eget land og stadig flere mennesker er økonomisk klemt. Det vidner om, at arbejdsløsheden er sat alt for langt ned på den europæiske dagsorden, og det afspejler desværre også, at vi har alt for mange konservative regeringer i Europa. Jeg kan kun endnu en gang opfordre til, at man styrker målsætningen på dette punkt.

For det andet er vi skuffede over, at de danske forslag om åbenhed i EF-beslutningsprocessen og i EF-forvaltningen ikke er blevet fulgt, og jeg vil gerne spørge regeringen, om man vil gøre et ekstra forsøg på dette område. Der kan være noget kafkaagtigt over store lukkede bureaukratier, der spyer uforgribelige meninger, forslag og afgørelser ud. Den enkelte føler sig utryk og retsløs, for demokratiet er det utilfredsstillende, og vi ved fra Danmark, at det er muligt at have en moderne forvaltning med fuld åbenhed.

Endelig for det tredje er teksterne ikke overbevisende på arbejdsmarkedsområdet, og det ville være et helt forkert signal, hvis man for at blødgøre Londonregeringen valgte at udvande teksterne fuldstændigt. Maastrichttopmødet bør fremme et aktivt, dynamisk og åbent EF, og vores forslag til mandat til regeringen er præget af dette synspunkt. Vi skal sige ja til et stærkere fællesskab i Europa, men klart nej til alle de falske drømme om en superstat, EF's Forenede Stater eller en Fæstning Europa.

Jeg vil gerne opsummere mit indlæg ved at sige, at hvis det lykkes undervejs i forhandlingerne at sikre et styrket økonomisk og politisk samarbejde, uden at grunden lægges til en politisk forbundsstat i Europa, hvis det lykkes at sikre større effektivitet i beslutningerne, når det drejer sig om vigtige områder som f.eks.